

FLAVIAN

Traducere din limba rusă de
Eugen Diaconu

Σοφία
editura

București

CUPRINS

1. Întâlnirea	7
2. Katiușa.....	17
3. Semion	35
4. Dumnezeu.....	59
5. Maica Serafima	65
6. Bunul păstor	87
7. Spovedania	105
8. Spovedania: Continuare	129
9. Privegherea	139
10. Privegherea. Continuare	151
11. Privegherea: Sfârșitul	171
12. Maica Elisabeta.....	191
13. Liturghia	207
14. Irina	223
15. Minunea.....	229
16. Epilog.....	237

1. ÎNTÂLNIREA

În timp ce meditam profund la pantofii pe care urma să mi-i cumpăr (nu mă puteam hotărî care mi-au plăcut mai mult: cei nemțești, mai scumpi, ori cei italieniști, tot frumoși, dar mai ieftini, la care poate că ar fi trebuit să mă limitez), am fost surprins de o voce care mi se păru extrem de cunoscută: „Iertați-mă, vă rog, nu aveți cumva pantofi de tipul *adio tinerețe*, numărul patruzeci și șase?”

Întorcându-mă, am văzut lângă mine nu un popă, ci un ditamai „popanul” de proporții elefantice, îmbrăcat în haină neagră lungă, încins cu un brâu din piele ros de vreme, pe deasupra cu o geacă de blugi deschisă, pentru că nici nu i-ar fi putut cuprinde burta imensă.

Capul lui mare, cu părul grizonat de ani, era acoperit cu o scufie oarecum ascuțită, din catifea, care odinioară cred că fusese neagră. Fața durdulie îi era parcă înrămată de o barbă sură

rară, iar sub ochii veseli și ciudat de inteligenți avea niște pungi umflate. Ochii aceia mă priveau cu un interes nedisimulat și, fără a se sfii defel, îmi analizau fața proaspăt bărbierită care, deși ștearsă de furtunile vietii, era încă destul de masculină.

– Alioșa, văd că nici tu nu ai întinerit, între timp! Nu mă recunoști?

– Doamne, miluiește! Andriușa, tu ești?

– Nu Andriușa, ci părintele Flavian! – se auzi dintr-odată vocea indignată de sub privirea scânteietoare a unei bătrânele îmbrăcată toată în negru, ca la mănăstire.

Privirea ei era foarte neîncrezătoare și aspră.

– Așa e, Andriușa, iar acum, după cum vezi, ieromonah și parohul unei biserici din regiunea T., aflată la patru sute de verste de capitală.

Uluit în continuare, eu tot priveam chipul acela ars de soare și rotund, regăsind în el, treptat, tot mai multe trăsături cunoscute care-mi permiteau să recunosc în proprietarul lor pe Andriușa, Tânărul frumos, turistul-chitarist, idolul tuturor fetelor din facultate și preferatul majorității profesorilor, care prețuiau la el punctualitatea și simțul datoriei, adică exact ceea ce le cam lipseaște studenților în general. Profesorii mai admirau și mintea lui sclipitoare. Ce carieră îi preziceau mulți pe atunci! Câte fete populare nu visau să le pună inelul de logodnă pe deget! În schimb, ce văd eu? Un popă de țară deșirat, aflat în căutarea

unor pantofi „adio tinerețe”, la douăzeci de ani de la absolvirea cu brio a facultății!

– Doamne, miluiește! – am repetat eu fraza aceasta, atât de surprinzătoare și pentru mine.

– O să te miluiască dacă tot ceri, nu avea grija! – râse Andriușa-Flavian. Ce mai faci?

– Păi, ce să fac? Bine, ca toată lumea. Adică, normal, pentru că... vezi... se întâmplă de toate în viață... Cam nasol, de fapt, ca să fiu cinstit. Am serviciu. Nu pe specialitatea mea, desigur. Lucez în comerț și câștig destul de bine. Nu foarte mult, ce-i drept, dar pot să adun pentru două săptămâni de concediu în Spania. Mi-am cumpărat un apartament în cartierul Krîlatskoe. De soție am divorțat acum trei ani. Bine că nu aveam copii. Adică, nu e bine, dar aşa că nu a avut nimeni de suferit după divorț.

– Cum adică nimeni? Dar voi? O iubeai pe Irinka încă din primul an de facultate!

– Din al doilea. În primul an alergam după Jenea, care acum e mamă cu mulți copii și... merge la biserică, aproape! Acolo a văzut-o de mai multe ori Irina, cu un an înainte de divorț.

– Dar Irina ce căuta la biserică?

– Cine știe? Atunci trăiam deja separat. Ea lucra la disertație, iar eu adunam bani pentru o mașină de teren.

– Și i-ai adunat?

– I-am adunat... după trei săptămâni mi-au furat mașina, iar poliția o caută și în ziua de azi.

Acum merg cu o „Lada Niva”. Sunt mai liniștit
așa.

– Ei, frate Alexei, să știi că te iubește Dumnezeu! – râse din nou Flavian-Andriușa. Nu te lasă să cazi definitiv și te scapă de tot ce nu ai nevoie!

– Nu știu dacă aveam sau nu nevoie, dar treizeci de mii de dolari s-au dus pe apa Sâmbetei.

– Oho! – a zis foarte serios fostul meu coleg. Treizeci de mii! Cu banii ăștia poți hrăni orfanii noștri cam trei ani, după calculele celor de la asistență socială!

– Ce fel de orfani? – am întrebat eu, fără să înțeleg nimic.

– Păi, cei de la casa de copii din T., unde merg enoriașele noastre să mai dea o mâna de ajutor. Instituția a rămas aproape fără personal, salariile sunt extrem de mici și le mai și primesc din an în Paști. De aceea, nimeni nu vrea să se angajeze acolo. Toți aleargă să se angajeze la noua fabrică de bere, la „stăpân”. Acolo, chiar dacă sunt reguli ca la închisoare, măcar plătesc binișor și dau banii la timp. Așa că nouă, ortodocșilor, ne rămâne spațiu pentru activitate: copiii trebuie spălați, hrăniți, mângâiați, le mai citești o cărticică, îi ajută la teme. Ai noștri adună și lucruri pentru ei: cărți, jucării, bani și produse alimentare. Directorul se uită la femeile noastre ca la Dumnezeu. De aceea le și permite să-i învețe pe copii religia, mă invită pe mine să le vorbesc, îi adu-

ce la biserică pentru Împărtășanie. Biserică mea nu e chiar aproape, iar drumurile sunt proaste, așa că merg de multe ori să-i împărtășească în oraș, la părintele Vasile. Părintele, milos din fire, le dă copiilor după slujbă ceai, biscuiți și bomboane. Cei mici îl iubesc mult. De fapt, Însuși Dumnezeu îi iubește pe cei mici, iar cei care îi ajută vor fi răsplătiți de El.

– Nu știu ce să zic. Pe unii îi ajută, iar pe alții nu. Dumnezeul tău mie nu mi-a dat copii, iar orfanilor tăi nu le-a dat părinți. Cum se manifestă atunci mila și dragostea Lui?

– Lioșa, hai să fim onești: tu ai vrut copii, de fapt?

– Păi, de dragul onestității, pentru început nu am vrut, că... înțelegi tu, nu aveam bani, casă, Irka era la doctorat, iar eu eram Tânăr specialist. Și apoi... voiam să mă plimb, să călătoresc la mare, la munte, să merg la teatru. Și nu puteam face asta cu copii! După al patrulea avort, când a rămas din nou însărcinată, Irka se hotărâse să păstreze copilul, dar tocmai atunci a primit soacra un teren de la primărie și ni l-a dat nouă. Îl așteptase opt ani de zile. Trebuia să ne facem casă, așa că am hotărât să mai așteptăm cu copiii. Pe urmă, se pare că Dumnezeul tău nu ne-a mai dat copii. Apoi ne-am despărțit.

– Și de ce-L învinuiești pe Dumnezeu, Alexei? Nu v-a dat de cinci ori copii? Dar voi ce-ați făcut? I-ați ucis! Pe urmă Dumnezeu nici nu v-a

mai propus, poate pentru ca să nu ajungă la orfelinatul nostru.

– Ei, nu mai zi! Chiar aşa, „i-am ucis”? De parcă am fi nişte monştri... Păi, acum toţi fac avort! Doar nu suntem în epoca de piatră!

– Nu toţi. Eugenia ta se pare că are mulţi copii. Şi a început să-i nască imediat după facultate, împreună cu Ghena al ei, tot Tânăr specialist. Au trecut prin sărăcie, dar acum au patru fete frumoase şi un moştenitor de opt ani, băiat voinic. Şi să ştii că Jenea nu a făcut nici un avort! Iar tu zici de epoca de piatră! Dimpotrivă, în vechime oamenii prețuiau fiecare copil ca pe un dar de la Dumnezeu. Lipsa copiilor era privită ca blestem. Astăzi avem parte numai de fantasme cu *safe sex*, *family planning* şi alte expresii găunoase, în spatele căror nu se ascunde decât dorinţa de a păcătui fără griji.

– La voi, la popi, totul e păcat! Orice ai face, greşeşti. Ce să faci acum, să nu trăieşti deloc?!

– Trăieşte, de ce nu!? Trăieşte şi te bucură, dar nu te nenoroci! Nici pe tine şi nici pe alţii! Aşa ne învaţă Biserica.

– Da. E interesant să stea omul de vorbă cu tine, Andriuşa. Ai un răspuns la orice.

– Nu Andriuşa, ci părintele Flavian! – izbucnii din nou bătrâna.

– Maică, nu fă gălăgie! – a calmat-o Andrei-Flavian. Lasă-l să-mi spună cum îi place. Alioşa, nu te supăra pe ea! E săcâitoare, dar o face din dragoste, din preaplinul inimii.

– Nu mă supăr deloc, dar nu mă pot obișnui cu toate astea: rasă, parohie, casă de copii, părinţi Flavian! Parcă ai veni dintr-o altă lume.

– Aşa şi este. Vin din altă lume, dar despre asta mai vorbim şi altă dată, dacă dă Domnul. Alioşa, iartă-mă, dar trebuie să plec. Cu „rabla” mea ajung acasă abia spre seară. Şi încă mai trebuie să trec prin două locuri. Uite o carte de vizită din „lumea mea”. Ai aici adresa, numărul de telefon, doar mobil, din păcate, pentru că locul nostru e îndepărtat şi nu are trase linii telefonice. Poate vii în vizită, la un moment dat. Avem peşte acolo. În minte că-ţi plăcea să pescui eşti. Organizăm pentru tine şi o baie finlandeză. Eu nu am voie, pentru că am probleme cu inima. Cine ştie, poate că viaţa te va împinge să-ţi verşi amarul... Astă-i profesia mea, să vindec suflete. Să fii sănătos! Poate ne mai vedem...

– Hai să trăieşti, And... părinte Flavian! A, stai aşa! Ia de aici, pentru orfanii tăi, o sută de dolari. Cumpără-le ceva şi să fie de sănătatea mea.

– Să te mantuiască Dumnezeu, Alioşa! Mă voi ruga pentru tine, împreună cu copiii.

– Bine. Să trăieşti!

În timp ce priveam cum fostul meu coleg îşi căra kilogramele acoperite de rasa ponosită, sprijinindu-se într-un baston şi şchiopătând nitel, în compania bătrânei îmbrăcate în negru, care-i şoptea ceva agitată, am pronunţat a treia oară expresia străină până atunci pentru mine:

– Doamne, miluiește! Ca să vezi!
Am cumpărat pantofii italienești.

Andrei-Flavian s-a dovedit a fi profet. Viața m-a bătut mai repede decât mă așteptam eu. Și m-a bătut aşa de tare, că abia m-am stăpânit să nu urlu.

În primul rând, asupra serviciului meu, plătit destul de bine, plana nesiguranța. Conducerea a fost „călcată” de revizori, audit, controale de tot felul. Au pus sechestrul pe conturile firmei, apoi a început o luptă de culise pentru banii care erau în joc. Departamentul nostru a fost trimis în concediu fără plată pentru o lună. Dar cei mai mulți colegi și-au depus imediat CV-urile prin Internet, la alte firme. Unii începuseră să-și caute de muncă prin cunoștințe.

Eu însă, fiind epuizat de delegațiile neplaneificate și de curtarea contabilei Lena, am plecat în ultima săptămână, fără plată. De aceea, nebăgând în seamă situația în care mă aflam și mizând pe niște depozite de bani din cont, care m-ar fi putut menține pe linia de plutire o perioadă, am decis să nu-mi caut imediat de lucru, ci să mă odihnesc puțin.

În al doilea rând, după trei luni de zile, curtarea Lenei s-a dovedit a fi un mare eșec. Lena mi-a zis într-o zi să mă duc undeva mai departe... mi-e și rușine să spun unde.

În al treilea rând, niște nemernici au spart Niva mea cea nouă. Au luat radioul, boxele nem-

tești, un rând de chei tubulare (tot nemtești) și, nu știu de ce, au tăiat husele banchetelor și au dat foc torpedoului. Nu a fost cine știe ce pagubă, dar mă simțeam tare aiurea.

În al patrulea rând, mă sunase fosta soție Irina care mă anunță printre lacrimi că i-au descoperit un miom în creștere rapidă ce trebuia operat de urgență, rugându-mă să o împrumut cu bani. Fără vreo garanție că mi i-ar întoarce: „Dacă mor, nu mai are cine să-ți dea banii înapoi...”

I-am dat banii. În depozitele mele apăru atunci o mare gaură.

În al cincilea rând, am început să fiu foarte trist. Din cauza tristeții, chiar dacă păream în regulă, îmi venea să-mi pun ștreangul sau să-mi beau mințile. Însă eu nu pot bea, pentru că nu rezistă organismul. Nici în ștreang nu vreau, că mi-e frică. Așa că eram într-un impas teribil.

Toate acestea s-au întâmplat într-un răstimp de două săptămâni după întâlnirea mea cu Andrei-Flavian, amintirea căruia se estompase complet, având în vedere evenimentele nefericite din viața mea personală.

Am dat de cartea lui de vizită întâmplător, când am scăpat portofelul pe jos, în timp ce îmi cumpăram țigări. Rămas cu privirea ațintită la cartea de vizită, mi-a luat ceva vreme să-mi amintesc de unde o am. Amintirea întâlnirii a venit cu o senzație neclară de speranță în ceva anume, ceva ce așteptam de mult și care trebuia neapă-

rat să fie de bun augur. M-am decis pe loc să las
spect pentru camini și cărti
totul baltă, să-mi fac bagajele cu uneltele de pes-
cuit și cu cele necesare pentru baia finlandeză, să
cumpăr harta regiunii T. și... înțelegeți voi!

Am asteptat totuși până seara ca să sun la el.

– Andrei, tu ești? Alexei la telefon. Mai este valabilă invitația ta? Mâine dimineață pornesc spre tine!

— Ești cu mașina personală? Atunci să faci stânga la a patra intersecție din N. Vei scăpa de 40 de kilometri de drum prost. Când ajungi în sat, vino la biserică! Te aștept.

În ziua următoare, răsărîtul soarelui m-a prins pe centura Moscovei. Apăsând vârtos pedala de accelerație (husele turcești au reușit să acopere „rânile” dezgustătoare ale banchetelor, iar radioul coreean cu boxe chinești răsună cu muzica trupei *Aerosmith*; în portbagaj era de asemenea o trusă de chei chinești), nu știu de ce mă simteam foarte ușurat, parcă aș fi scăpat de o greutate lipicioasă care mă apăsase în tot acel timp și în față mi se deschidea un viitor luminos. M-am hotărât să nu-mi bat capul atunci cu analiza sentimentelor mele și am început să cânt împreună cu Steve Tyler: „Crazy, crazy...”

Pe la două făcusem deja două treimi din drum
și mă apropiam de localitatea N.

2. KATIUŞA

Orașul N. a avut un efect curativ pentru mine. Era ca și cum aş fi descoperit în pod ursulețul de plus cu care mă jucasem în copilărie: mirare și bucurie, dublate de o mulțime de amintiri miscătoare.

Vechiul orașel rusesc, cu străduțele pline de case cu un singur sau, cel mult, cu două niveluri, care scăpase ca prin minune de dinamita bolșevică, plin de bisericițe medievale, vietuitori amabili, pe fețele cărora nu vedeați nici cea mai mică urmă de „șmecherie” a locuitorilor capitalei, era atât de emoționant și confortabil! Mie, omului născut și crescut în cartierul Sokolniki din Moscova, acest orașel mi s-a părut ca fiind patria care, evident, trăiește undeva adânc în inima fiecăruia rus.

M-am relaxat mâncând un prânz foarte consistent, la un preț derizoriu pentru un moscovit, într-un „beci” local. Mi-am permis atunci să mă